

N:o 34.

Toinen saarna Pääsiäispäivänä.

Evank. Mark. 16: 1–8.

1.

Ensiksi tulee meidän tarkastaa hiukkasen kertomuksen tekstiä ja sitten käsitellä Kristuksen ylösnousemisen hyödytystä, ja kuinka meidän sitä on hyväksemme käyttäminen. Näin sanoo teksti: **Koska sabbatti kulunut oli.** Tässä tiedettäköön Markuksen kirjoittavan hepreaksi sabbatista, sillä juutalaiset laskivat päivän illasta ruveten toisen päivän iltaan asti, niinkuin 1 Moos. 1:5 kirjoitetaan: **Ja tuli ehtoosta ja aamusta ensimmäinen päivä,** toinen, kolmas ja niin edelleen. Näin muodoin alkoi ensimmäinen ja suurin sabatti sinä iltana, jona Jeesus ristiinnaulittiin, siis perjantai-iltana auringon laskiessa. Me laskemme ajan aivan päinvastoin. Mutta juuri kuin eilen oli **suuri** sabatti, jona Kristus makasi haudassa; sen jälkeen oli juutalaisilla kokonaista seitsemän päivää, jotka täytyi juhlallisesti viettää ja joita kaikkia he sanoivat sabbateiksi alkaen niiden laskemisen suuren sabbatin jälkeisenä päivänä, ja tällä oli nimenä prima sabbathorum: **ensimmäinen sabatti,** toista juhlapäivää sanoivat he secundam sabbathorum; **toiseksi sabbatiksi** ja niin edelleen. Näinä päivinä söivät he ainoastaan öylättejä ja happamatonta leipää, jonka vuoksi evankelistatkin sanovat näitä **makian leivän päiviksi.** Tästä saamme siis sen johtopäätöksen, että Kristus nousi kuolleista auringonlaskun edellä, ennen kuin enkeli astui alas maanjäristyksessä; mutta sen jälkeen tuli enkeli avaamaan ainoastaan tyhjää hautaa j. n. e., kuten evankelistat selvästi asian kuvaavat.

Nyt tulee tämä kysymys: Kuinka voimme sanoa Kristuksen nousseen ylös kolmantena päivänä, vaikka hän kuitenkin on maannut haudassa ainoastaan päivän ja kaksi yötä? Juutalaisten tapaan laskien on siinä ainoastaan puolentoista päivää; kuinka se nyt paikkansa pitää, että me uskomme kolme päivää? Siihen vastaamme, että hän kuolemallansa osaksi koskettaa kaikkia kolmea päivää. Hän nimittäin kuoli perjantaina noin kahden ajoissa, niin että hän ensimmäisestä päivästä makasi hyvästi kaksi tuntia. Seuraavan päivän hän makasi kokonaan, ja tämä oli oikea sabatti; kolmantena päivänä, niinkuin tänään, nousi hän ylös, joten siis tämäkin päivä tuli mukaan laskuun. Sen mukaan me sanommekin: se tapahtui Pääsiäispäivänä, vaikka se vasta illalla tapahtuu, niin että ainoastaan päivä tulee lukuun; tämän perustuksella sanovat P. Paavali ja evankelistat, että **hän nousi ylös kolmantena päivänä.**

Näin kauvan eikä pitemmältä täytyi Kristuksen maata haudassa, että voitaisiin otaksua hänen ruumiinsa vielä säilyttäneen luonnollisen tuoreutensa eikä saaneen vielä mitään mädäntymisen vikaa. Sitten täytyi hänen pian nousta ylös, ettei arveltaisi hänen luonnollisen järjestyksen mukaan löyhkäävän kalmalta; sillä pitempää aikaa ei ruumis voi säilyä, kolmessa päivässä se pian rupeaa mätänemään. Sen vuoksi täytyi Kristuksen nousta kolmantena päivänä, ennen kuin alkoi mädätä.

Erittäin on tässä myöskin huomattava vaimojen suuri huolenpito ja rakkaus Herraansa kohtaan, kun he näin mitään tuumaillematta,

ani varhain aamulla, ypö yksin menivät haudalle, ollenkaan ajattelematta sitä suurta kiveä, joka haudan eteen oli vieritetty; olisihan heillä paljokin ollut ajateltavaa ja edes joku mies heidän tullut mukaan ottaa. Mutta he menettelivät peljästyneitten ja hätääntyneitten ihmisten tavalla, jonka vuoksi he lähtevät matkaan aprikoimatta kaikkein tarpeellisintaakaan, niin heidän eivät edes muista haarniskoituja haudan vartioitakaan, eivät myöskään Pilaatuksen ja juutalaisten vihaa; he vaan uskaltavat rohkeasti omin päinsä matkalle lähtä. – Mikä pakotti noita hyviä vaimoja panemaan näin alttiiksi ruumiin ja hengen. Eihän mikään muu kuin mieltymys ja rakkaus Herraa kohtaan, joka niin tykkänään oli heidän sydämensä vallannut, että he olisivat tuhannestikin päänsä uskaltaneet hänen tähtensä. Tämmöistä rohkeutta ei heillä ollut itsestään, vaan tässä havaitaan heti Kristuksen ylösnousemisen voima, sillä juuri Henki tekee nämä muutoin luonnostaan kylläkin pelkurit vaimot niin uljaiksi ja rohkeiksi, että he uskaltavat sellaistaakin, jota mieskin hyvästi olisi kauhistunut.

Näissä vaimoissa onkin meillä kaunis esimerkki hengellisestä sydäimestä, joka ryhtyy niin mahdollomaan tekoon, että koko maailmakin sitä epäilisi. Kuitenkin pysyy tällainen sydän vahvana, toimittaa asiansa välittämättä sen mahdollisuudesta. Tässä olkoon kylliksi puhuttu kertomuksesta, ja nyt tahdomme tarkastaa, mitä hyötyä ja etua meillä on Kristuksen ylösnousemisesta.

2.

Kristuksen ylösnousemisen merkityksestä ja hyödystä.

P. Paavali sanoo Room. 4: 25 näin: **Kristus on meidän synteimme tähden annettu ulos, ja meidän vanhurskauttamisemme tähden herätetty ylös.** Tämä se on oikea

mies, joka mestarillisesti Kristusta meille kuvaa; hän sanoo aivan täsmälleen, mitä varten ja minkä tähden Kristus on kärsinyt, ja kuinka se asia meitä koskee, nimittäin, että hän on kuollut meidän synteimme tähden. Tämä se on oikeata Kristuksen kärsimisen selittämistä, niin että sitä voi jokainen hyväkseen käyttää. Mutta samoin kuin nyt siinä ei kyllin ole, että tiedän ja uskon Kristuksen kuolleeksi, samoin ei myöskään siinä kyllin ole, että tietää ja uskoo, kuinka Kristus on noussut ylös kirkastetulla ruumiilla ja istuu nyt ilossa ja riemussa olematta enään kuolevaisuuden alainen. Tämä ei paranna minua yhtään tai aivan vähän. Mutta sitten tulen minä siihen, että kaikki, mitä Jumala Kristuksessa tekee, tapahtuu minun hyväkseni, on minulle lahjoitettu ja annettu, niin että hänen ylösnousemisensa vaikuttaa minussa, että minäkin nousemisen ylös ja tulen eläväksi hänen kanssansa; sepä vasta jonkin arvoista on. Tämä se täytyy sydämeen painaa, eikä ainoastaan ruumiillisilla korvilla kuulla tai suulla puhua.

Te olette nyt kärsimysjuhlaa viettäessänne kuulleet, kuinka Kristus on kuvattu meille esimerkiksi ja avuksi, niin että joka häntä seuraa ja hänessä kiinni pysyy, saa Pyhän Hengen voidakseen myöskin kärsiä. Mutta paljoka kristillisempää, meille sydämellisempää ja lohdullisempää on, kun Paavali sanoo: **Kristus on meidän vanhurskauttamisemme tähden herätetty ylös.** Tässä on oikealla tavalla ilmaistu se karitsa, josta Johannes Kastaja todistaa Joh. 1: 29 sanoessaan: **Katso, se Jumalan Karitsa, joka poisottaa maailman synnit.** Siinä on täytetty, mitä 1 Moos. 3: 15 sanottiin käärmeelle: **Minä panen vainon sinun ja vaimon välille, ja sinun siemenes ja hänen siemenensä välille; sen pitää rikkipolkeman sinun pääs,** niin että kaikille, jotka häneen uskovat, pitää helvetti, kuolema, perkele, ja synti oleman surmattu. Vielä on myöskin tänä

päivänä täytetty se lupaus, jonka Jumala antoi Aabrahamille 1 Moos. 22: 18 sanoessaan: **Siunun siemenessä pitää kaikki kansat maan päällä siunatuksi tuleman.** Tämä siemen se on Kristus, joka meiltä kirouksen ottaa pois ja polkee synnin, kuoleman ja perkeleen jalkainsa alle.

Tämä nyt, sanon minä, tapahtuu uskon kautta. Jos sinä nimittäin uskot tämän siemenen siksi, jonka kautta käärme on surmansa saanut, niin se onkin surmattu; ja jos sinä uskot tämän siksi siemeneksi, jonka kautta kaikki kansat pitää siunatuksi tuleman, niin olet sinäkin siunattu. Muutoinhan olisi jokaisen täytynyt puolestaan polkea käärmeen päälle ja tehdä itsensä vapaaksi kirouksesta. Tämä olisi ollut meille liian raskas tehtävä, jopa perin mahdotonkin. Mutta näin on se sangen helposti saatu aikaan, että nimittäin Kristus on kerrallaan polkenut rikki käärmeen päälle, ja että hän yksistään on annettu siunaukseksi ja kiroukseksi. Tätä hän on sitten antanut julistamistaan julistaa, niin että jokainen, joka sen uskoo, käsittää ja siinä pysyy, hänellä se on ja hän on vakuutettu niin olevan, kuin hän uskoo. Tällaiselle ihmiselle tulee tämä sana sydämestä niin valtaavaksi, että hän voittaa kuoleman, perkeleen, synnin ja kaiken onnettomuuden, niinkuin itse Kristus. Niin mahtava on tämä sana, että ennen Jumalankin täytyisi hukkoa, kuin tämän sanan hukkaan tuleman.

Tämä nyt on samaa, mitä Paavali sanoo: **Kristus on meidän vanhurskauttamisemme tähden herätetty ylös.** Tässä kääntää P. Paavali minun silmäni pois synneistäni ja suuntaa ne Kristukseen, sillä jos minä katson syntejä itsessäni niin ne surmaavat minun. Sentähden täytyy minun katsoa Kristukseen, joka on säilyttänyt syntini päällensä, polkenut rikki käärmeen päälle ja tullut siunaukseksi. Silloin eivät synnit ole enään omaatuntoani

vaan Kristusta, häntä ne tahtovat kuolettaa. Katsotaanpas nyt, kuinka menettelevät hänen kanssaan! Ne paiskaavat hänen maahan ja tappavat hänet. Oi Jumala, minne nyt joutui Kristukseni ja autuuttajani? Katso, tuolla tulee Jumala, tempaa Kristuksen pois kuolemasta ja tekee hänen eläväksi, eikä ainoastaan eläväksi, vaan asettaa hänen taivaaseen ja antaa hänen tästä lähtien hallita kaikkea. Minne nyt syntini jäivätään? Tuossapa ne ovat hänen jalkojensa alla. Jos minä nyt siitä pidän kiinni, niin on minulla iloinen omatunto niinkuin Kristuksellakin, niin että olen synnitön, turvattu kuolemaa, perkelettä, syntiä ja helvettiä vastaan, jotka minua eivät enään vahingoita. Koska olen Aadamin jälkeinen, voivat ne kyllä saada aikaan, että kuolen. Mutta kun nyt Kristus on säilyttänyt kaikki syntini päällensä ja kuollut niiden tähden sekä antautunut niiden tähden surmattavaksi, niin ne eivät voi minua vahingoittaa. Kristus on, näet, niille liian väkevä, ne eivät voi häntä pidättää, hän tunkeutuu läpi ja kukistaa ne maahan, astuu ylös taivaaseen ja hallitsee kaikkea ijankaikkisesti. Tästä on minulla hyvä omatunto, olen iloinen ja autuas, en pelkää enään näitä hirmuvaltiaita, sillä Kristus otti minulta synnit pois ja säilytti ne päällensä. Kun ne sitten eivät voineet hänessä olla, niin minne ne joutuivat? Niiden täytyy kadota ja rauveta tyhjäksi. Siis vaikuttaa uskon sen, että joka uskoo Kristuksen ottaneen synnit pois, hän on synnitön kuin Kristus, eikä kuolema, perkele ja helvetti ole häntä voittava eikä yhtään enään vahingoittava.

Tästä johtuu mieleen Hosean lause Hos. 13: 14, jonka P. Paavali sovittaa Kristuksen voittoon, jonka hän hankki meille nousemalla ylös kuolleista ja kukistamalla synnin, kuoleman, helvetin ja kaikki. Tässä voitossa, sanoo Paavali, on kuolema nielty, ja kerskaa näin: **Kuolema, kussa on sinun otas? Helvetti, kussa on sinun voittos?** (1 Kor. 15: 55). hän

tarkoittaa ikäänkuin sanoa: Kuolema, missä nyt on sinun hampaasi? Tuleppas nyt puremaan sormeankaan! Olihan sinulla ennen pistin, minne se nyt on joutunut? Niin, Kristushan sen sinulta riisti pois. Kuolema, minne nyt hävisi otas? Synti, missä on nyt sinun valtasasi ja voimasasi? Mutta **synnin voima on laki**, sanoo P. Paavali, sillä mitä enemmän laki on tuttu, sitä enemmän synti painaa ja pistää. Sentähden sanoo Paavali, että Kristus on kuoleman odan ja tahtokiven aivan murskaksi lyönyt ja tehnyt tyhjäksi. Tätä hän nyt ei vie nyt mukanaan taivaaseen, vaan antoi sen saarnan kautta kulkea maailmaan, niin että joka Kristuksen sellaisena miehenä pitää, hänellä on ota, tahto, jopa synti ja kuolema tiehensä mennyt. Tämä se on oikeata evankeliumia, joka antaa elämän, voiman, vallan ja ytimen, ja siihen kaikki lauseet ja Raamatut tähtäävät.

Ottakaat sen vuoksi vaari ja oppikaa Kristus oikein tuntemaan, sillä koko Raamattu omistaa vanhurskauden Kristuksen oikealle tuntemiselle; mutta Pyhän Hengen täytyy se meissä vaikuttaa. Rukoilkaamme sentähden Jumalaa, että hänen evankeliuminsa saisi loistaa ja että me oppisimme Kristuksen oikein tuntemaan ja siis myöskin kaikki nousisimme hänen kanssaan ylös ja tulisimme Jumalan kunniaan!

Nyt astuu tässä eteemme kysymys: Koska siis Kristus on kuoleman ja meidän syntimme ottanut pois ja ylösnousemisellansa meidät vanhurskauttanut, miksi me kuitenkin tuntemme syntiä ja kuolemaa itsessämme? Kalvavathan synnit meitä vielä, omatunto pistää meitä, ja sama omatunto saa meidät helvettiä pelkäämään.

Vastaus: Minä olen monasti ennen sanonut, että uskomisen ja tuntemisen ovat eri asioita. **Usko** on sellainen, ettei se mitään tunne, vaan se antaa järjen kutistua, ummistaa silmänsä, pitää yksinkertaisesti sanasta kiinni

ja seuraa sitä läpi elämän ja kuoleman. **Tunteminen** taas ei kulje pitemmälle, kuin mitä järjellä ja aistimilla voidaan käsittää, mikä kuulaan, nähdään ja tunnustellaan tai mitä ulkoisilla aistimilla havaitaan. Tunto on sentähden vastakkainen uskolle ja usko tuntemiselle.

Sen vuoksi kuvaa Heprealaisepistolalla kirjoittaja 11: 1 uskon tällaiseksi: **usko on vahva uskallus niihin joita toivotaan, ja ei näkyttämistä epäile**. Jos nimittäin näkisimme Kristuksen silmillämme leijailevan tuolla ylhäällä taivaalla luonnollisen auringon lailla, niin ei siihen uskoa tarvittaisi. Mutta että Kristus on kuollut meidän synteimme tähden ja meidän vanhurskauttamisemme tähden herätetty ylös, sitä ei nähdä, sitä ei tunnetakkaan, eikä sitä myöskään voida millään järjellä käsittää. Sen vuoksi täytyy meidän heittää tunteminen syrjään ja avata vaan yksinkertaisesti korvamme sanalle, painaa se sitten sydämiimme ja riippua siinä kiinni, vaikka ei ensinkään siltä näyttäisikään, että synti on meistä otettu pois, kun me sen vielä itsessämme tuntemme. Tuntemisista älköön välitettäkö, vaan siinä lujasti pysyttäköön, että kuolema, synti ja helvetti on voitettu, vaikka kyllä tunnenkin kuoleman, synnin ja helvetin minua ahdistavan. Sillä vaikka synnintunto meihin onkin jäänyt, on se tapahtunut ainoastaan sen vuoksi, että se meitä pakottaisi uskoon ja sen meissä karkaisisi, niin että vastoin kaikkea tuntemista ottaisimme sanan vastaan ja liittäisimme sitten sydämemme ja omantuntonne yhä lujemmin Kristukseen. Näin johdattaa usko meitä aivan rauhallisesti vastoin kaikkea tuntemista ja järjen käsittämistä läpi synnin, läpi kuoleman ja läpi helvetin. Vasta sitten kun näemme lunastuksen silmäimme edessä, vasta silloin tulemme oikein täydellisesti havaitsemaan, mitä olemme uskoneet, nimittäin että kuolema ja kaikki onnettomuus on voitettu.

Otetaanpas vertaus kaloista vedessä. Kun

ne ovat kierrettyinä nuottaan, niin vedetään ne varovaisesti maalle, niin etteivät ne ollenkaan muuta tunne kuin olevansa vielä vedessä. Mutta kun ne saadaan rannalle, ovat ne paljastettuja, alkavat sätkytellä ja tuntevat nyt vasta olevansa vangittuja. Samoin käy tässä sielujenkin. Kun evankeliumi, jota Kristus Matt. 13: 47 vertaa nuottaan, vangitsee ne ja kun se on sydämen valloittanut, niin samainen sana liittyy sydän raukan Kristukseen ja johdattaa sen hiljaa ja rauhallisesti pois helvetistä ja synnistä, vaikka sielu vielä tuntee kin syntiä ja luulee siinä olevansa. Silloin syntyy siinä sota, sillä tunteminen ponnistelee Henkeä ja uskoa vastaan ja Henki ja usko tuntemista vastaan. Mitä enemmän sitten usko lisääntyy, sitä enemmän tunteminen vähenee, ja päin vastoin. Synnit asuvat vielä meissä, niinkuin ylpeys, ahneus, viha ja miten niitä kutsuttaneenkaan, ainoastaan sen vuoksi, että ne pakottaisivat meitä uskoon, että usko päivä päivältä kasvaisi, ja että ihminen lopulta vähitellen tulisi kristityksi ja viettäisi oikeata sabattia puikahtaen nahkoineen, karvoineen Kristukseen. Silloin täytyy omantunnon rauhoittua ja tyyntyä ja kaikki synnin aallot ja laineet pitää levolle laskeutuman. Samoin kuin, näet, merellä toinen aalto toisensa perästä vyöryy ja velloo, kuin tahtoisivat ne koko rannan nielaista, vaikka ne siihen murtavat ja hajoovat, samoin hyökkäilevät synnitkin kimppuumme tahtoen tahtomistaan saattaa meidät epäilykseen, mutta lopuksi täytyy niiden lakata, väsyä ja tykkänään kadota.

Toiseksi on meillä vielä kuolemakin niskoillamme, mutta sekin on harjoitukseksi sille, joka uskoo kuoleman saaneen surmansa ja kaiken voiman siltä riistetyksi. Nyt tuntee järki, että kuolema yhä edelleenkin on meidän kintuillamme ja meitä kouluttaa. Ken nyt tuntemistaan seuraa, hän on hukkuva, mutta joka

vastoin tuntemistaan pitää sydämellään sanasta kiinni, hän on perille pääsevä. Jos sydän ei tästä hellitä, niin antaa järkikin myöten; kun taas järki vääjää, niin myötää sen mukana kaikki, halu ja himo, kaikki mikä ihmisessä on. Oi jospa niin olisi, että kaikki voisivat pitää kuoleman surmattuna ja voimattomana. Tämä nyt ei voi tapahtua ennenkuin vanha nahka, vanha Aadami, meistä kokonaan putoo pois, ja sillä välin tulee täytetyksi, mitä Kristus Matt. 13: 33 sanoo: **Taivaan valtakunta on hapatuksen vertainen, jonka vaimo otti ja sekoitti kolmeen vakkaan jauhoja, siihen asti kuin kaikki happani.** Vaikka näet heti ruvetaankin sotkemaan, niin ei kuitenkaan kaikki paikalla tule happameksi. Samoin tässäkin; vaikka sydän siitä pitää kiinni, että kuolema ja helvetti ovat poikessa, ei taikina kuitenkaan ole läpeensä hapantunut, sillä se pitää kaikkein jäsenten ja luitten läpi sotkettaman ja ahdistettaman, kunnes kaikki happanee ja puhdistuu, niin että ainoastaan puhdas usko jääpi jäljelle. Tämä taas ei tapahdu, ennen kuin vanha ihminen kokonaan menehtyy, jolloin kaikki, mitä ihmisessä on, tulee kokonaan Kristuksen kaltaiseksi.

Sentähden on nämä kaksi, synti ja kuolema, jätetty olemaan, että meillä olisi syytä harjoittaa ja karaista uskoa, jotta se päivä päivältä tulisi sydäimestä täydellisemmäksi ja sitten lopuksi murtautuisi läpikin, ja että kaikki mitä ihmisessä on, ruumis ja sielu, tulisi **kristilliseksi**. Jos nimittäin sydän sanassa riippuu, niin täytyy tuntemisen ja luulon poistua; näin sitten aikaa voittaen tahtokin taipuu; ja jos kerran se myöntyy, niin antaa perää kaikki muukin, himo ja rakkaus; silloin heittäydymme tykkänään evankeliumin valtaan, me tulemme uusiksi ihmisiksi ja luomme vanhan nahan pois. Sen jälkeen tulee toinen valkeus, toinen tunteminen, toinen näkeminen, toinen kuuleminen, tekeminen puhuminen, vieläpä

toinen alkulähdekin. Nyt ovat meidän tohtorimme ja paavilaisemme opettaneet ulkoapäin hurskaiksi tulemaan, he ovat tahtoneet kieltää silmiä näkemästä, korvia kuulemasta, ja ovat täten koittaneet hurskautta ulkopuolelta sydämeen istuttaa. Oi, ei ikipäivänä se sillä tavalla päinsä käy. Näin asia on: Kun sydän ja omatunto uskolla pysyy sanassa kiinni, niin siitä saapi työkin alkunsa, niin että jos sydän on hurskas, niin kaikki jäsenetkin hurskaiksi tulevat, jolloin hyvät työtkin itsestään seuraavat.

Tähän nyt on viitattu sabbatilla, jota oli käsketty viettämään ja jona Herra lepäsi aivan alallaan haudassa. Tämä merkitsee, että meidän tulee levätä kaikista teoistamme ja olla mitään puuhaamatta, niin ettei mikään syntikään meissä liikkuisi. Sen sijaan tulee meidän lujasti uskoa, että kuolema, helvetti, synti ja perkele on Kristuksen kuolon kautta poistettu, joten me olemme vanhurskaita, hurskaita, pyhiä ja siis myöskin tyytyväisiä, niin että emme enään mitään syntiä tunne. Näin tulee kaikkein jäsenten olla alallansa ja pysymän siinä mielessä, että synti ja kuolema on voitettu ja maahan kukistettu. Mutta tämä ei voi tapahtua, olen sanonut, ennenkuin tuo voimaton synninpesä vanha Aadami on koko-

naan saatu häviämään. Nyt sen täytyy totisesti tapahtua, sabbatin päivä on meille koittanut, sillä niinkuin Kristus sabattina makaa haudassa liikkumatta ja mitään tuntematta, samoin pitää, kuten kuulimme, tuntemisemme ja liikuntamme olla tykkänään syrjäytettyjä. Tämä nyt ei voi – sanon sen vieläkin kerran – tulla täytäntöön, ennen kuin vanha Aadami on tullut tomuksi ja tuhaksi. Siitä huolimatta tuntee se yhä vielä syntiä ja kuolemaa, painiskelee niiden kanssa ja taistelee niitä vastaan. Sillä vaikka sitoisi sian kuinka kireälle tahansa, röhkii se yhä kuitenkin eikä sitä voida estää. Näin asustavat synnitkin lihassamme, koska ne eivät vielä tykkänään ole poissa ja kuolettut; sen vuoksi ne vielä liikkuvatkin. Mutta kuoleman hetkellä pitää niiden saaman surmansa, ja silloin me tulemme täydellisesti kristityiksi ja puhtaiksi, ennen emme. Ja tässä on syy, minkä tähden meidän täytyy kuolla, että kerran tykkänään pääsisimme vapaiksi synnistä ja kuolemasta. Olkoon tässä kyllin puhuttu tällä kertaa Kristuksen ylösnousemisen hyödystä; me tahdomme tähän pysähtyä ja rukoilla Jumalalta armoa, että me sen käsittäisimme ja Kristuksen oikein tuntisimme. Amen.